

Słowo na niedzielę 29 września 2019 r.- XXVI Niedzielę Zwykłą

(Am 6,1a.4-7; Ps 146,6-10; 1 Tm 6,11-16; Łk 16,19-31)

Bogactwo może prowadzić człowieka na manowce, może zamknąć jego oczy na Boga i drugiego człowieka. Bóg jest wierny swojemu słowu, jest sprawiedliwy-oddaje człowiekowi stosownie do jego zachowania, postępowania. Wiara w Jezusa Chrystusa i wypełnianie Jego woli, Jego słowa- daje życie wieczne, zbawienie. My sami, dopóki żyjemy decydujemy o swoim stanie po śmierci. Dlatego zaufaj Bogu, uwierz w Jezusa już dziś!!! Wyznaj swoją wiarę przed ludźmi, podobnie jak Jezus przed Pilatem i Tymoteusz wobec wielu świadków.

W pięciu wizjach Bóg poucza Proroka Amosa o karach, jakimi zamierza dotknąć naród Izraelski. Długotrwały pokój usypia czujność rządzących na Syjonie (w Jerozolimie), którzy nie dostrzegli niebezpieczeństwa zagrażającego krajowi ze strony Asyrii. Syjon-początkowo nazwa południowo-wschodniego wzgórza Jerozolimy, na którym stała, zdobyta przez Dawida, twierdza Jebusytów. Na cześć zwycięzcy miejsce to nazwano Miastem Dawida. W Biblii określenie Syjon często ma znaczenie całej Jerozolimy. Oznacza świętą górę, którą Bóg wybrał na swoje mieszkanie. Prorocy widzieli w Syjonie miejsce, w którym dokona się zbawienie. Do nich to (do rządzących), szukając obrony przychodzi lud- „Dom Izraela”. Amos zwraca się do tych, których słucha dom Izraela, czyli do sprawujących władzę, do otoczenia królewskiego, do kapłanów i sędziów. Krytykuje ich pychę, zarozumiałość, ślepa ufność we własne siły. Zamiast zajmować się sprawami kraju, całą uwagę skupili na pomnażaniu swoich majątków, często kosztem najbiedniejszych. Doprowadziło to do zbagatelizowania rzeczywistych problemów państwa i w konsekwencji do jego upadku. Rządzący państwem żyją wygodnie na pięknych posłaniach, uczują i świetnie się bawią przy dźwiękach muzyki, popijając wino i nie martwią się upadkiem domu Józefa (Izraela). Określenie- dom Józefa- w opowiadaniu o nim w Księdze Rodzaju wyrażenie to ma znaczenie dosłowne i odnosi się do budynku, w którym mieszkał Józef oraz do jego rodziny. W księgach historycznych nabiera ono znaczenia szerszego i odnosi się do plemion Manasses i Efraima (synów Józefa). Natomiast u proroków „dom Józefa” oznacza Królestwo Północne czyli Państwo Izrael. Według Amosa, beztroskie życie warstw najbogatszych i najwyższych nie będzie trwało w nieskończoność. Prorok zapowiada rychłą karę, którą będzie niewola. Mówiąc o wygnaniu, zwraca się do najznakomitszych Izraelitów, zapewniając ich, że nie utracą pierwszych miejsc w narodzie, ponieważ jako pierwsi poprowadzą pochód wygnańców i w ten sposób Bóg położy kres ich swawoli.

W którym dniu przeznaczę czas na modlitwę w intencji sprawujących władzę oraz ludzi wykorzystywanych przez innych? Jak będę sam postępował wobec bliźnich?

Psalm 146 jest pierwszym z pięciu hymnów tworzących zakończenie Psalterza. Wspólną cechą tych hymnów jest aklamacja Alleluja, która rozpoczyna i kończy każdy z tych psalmów. Są one pieśniami na cześć Boga i przebija w nich ton mądrości. Psalmista najpierw zachęca swoją duszę, by uwielbiała Boga przez całe życie. W dalszych wersach wychwala Boga- Stwórcę oraz Władcę-Świata. Wylicza liczne przymioty Boga, by przekonać

czytelnika, że warto w Bogu pokładać nadzieję, a nie w żadnym człowieku. Ukazuje Psalmista Boga, który jest wierny przymierzu zawartemu z Izraelem i tylko Jego królewskie panowanie przynosi ludziom zbawienie. Następnie autor opisuje dzieła miłosierdzia pełnione przez wiernego Boga względem ubogich i cierpiących. Pięć razy Psalmista używa słowa PAN- celem podkreślenia, że wszelka pomoc dana człowiekowi pochodzi od Boga. Psalm ten jest też zapowiedzią czasów mesjańskich- wskazuje na Chrystusa, który w Nowym Testamencie będzie kontynuował te same czyny miłosierdzia Bożego.

Jakie dzieła miłosierdzia będę pełnił w tym tygodniu?

Paweł ostrzega Tymoteusza przed fałszywymi nauczycielami. Wyjaśnia mu, jakie są skutki fałszywej nauki. Prawdziwa nauka Jezusa Chrystusa rodzi pokój i prowadzi do pełni życia. Ten, kto ją porzuca, wkracza na drogę śmierci i ulega pokusie samowystarczalności. Paweł widzi największe zagrożenie w zmaterializowanym życiu, w chciwości dóbr materialnych. Podkreśla, że korzeniem wszelkiego zła jest chciwość. Chrześcijanin natomiast ma pokładać ufność w Bogu i zadowolić się tym, co niezbędne do życia. Tymoteusz jako przełożony Kościoła powinien starać się uciekać od takiego postępowania czy zachowania, a starać się i przede wszystkim praktykować prawdziwą pobożność- życie oparte na wierze w Jezusa Chrystusa i Jego słowie. Paweł nazywa go człowiekiem Bożym, co znaczy, że został on przez Boga ustanowiony przewodnikiem Jego ludu. Tymoteusz ma walczyć o wiarę, czyli umacniać ją każdego dnia, ponieważ tylko ona daje życie wieczne. Przykładem życia wiary ma być dla Tymoteusza przede wszystkim Jezus Chrystus i Jego piękne wyznanie wiary przed Piłatem. Podobne wyznanie wiary złożył Tymoteusz, gdy został wybrany na przywódcę Kościoła w Efezie. Zgodnie z tym wyznaniem, Tymoteusz powinien nieustannie podejmować piękną walkę o wzrost swojej wiary. Następnie Paweł umieszcza w swoim liście fragment uroczystego hymnu, który przypomina, że tylko Bóg jest Panem całego świata. Tymoteusz i wszyscy chrześcijanie wezwani są do tego, żeby na wzór Jezusa Chrystusa całe swoje życie kształtować zgodnie z Bożą wolą- wykonywać naukę Jezusa Chrystusa.

W jaki sposób, przez co rozwijam swoją wiarę? Jak wygląda moja pobożność?

Jezus opowiada kolejną przypowieść skierowaną do faryzeuszów, którzy wyśmiali Go po poprzedniej przypowieści o nieuczciwym zarządcy. Faryzeusze uważają siebie za sprawiedliwych i sumiennie wypełniających przepisy Prawa. Jezus zna również ich skryte życie i myśli. W życiu ziemskim można udawać i manipulować, można być pozornie świętym. Nie sama przynależność do narodu izraelskiego, do potomstwa Abrahama, ale wiara podobna do wiary Abrahama czyni człowieka sprawiedliwym przed Bogiem. Przypowieść o bogaczu i Łazarzu poucza nas o właściwym korzystaniu z dóbr materialnych. Przypowieść składa się z dwóch scen, z których pierwsza rozgrywa się na ziemi, a druga po śmierci głównych bohaterów. Bogacz używający wszystkich rozkoszy życia(strój: bisior- to kosztowny materiał wyrabiany z lnu i jedzenie) nie dbał zupełnie o to, że u bramy jego domu leżał chory i bezsilny z głodu tak dalece, że nie mógł nawet odpędzić psów (były przez Żydów uznawane za zwierzęta nieczyste), które przychodziły do niego lizać jego wrzody. Kontakt z nimi powodował u Łazarza nieczystość rytualną. Śmierć w przypadku każdego z nich zmieniła ich wcześniejszą sytuację. Bogaty człowiek za życia nie posiadał wiary

usprawiedliwiającej i dlatego po śmierci znalazł się w otchłani- podziemiu, piekle, hadesie. W literaturze judaistycznej piekło jest często przedstawiane jako miejsce nieustającego ognia. Jedynym przestępstwem, o które oskarża bogacza Jezus, jest to, że pozwolił, by Łazarz umarł z głodu, chociaż można było temu zapobiec. Żebrak Łazarz posiadał wiarę usprawiedliwiającą i po śmierci zażywa szczęścia, które wyobraża ucztę i spoczywa na „łonie Abrahama”, czyli dosłownie na łonie, piersi, w zagłębieniu ciała, w miejscu bezpiecznym i pojemnym jak niebo, które po zmartwychwstaniu Jezusa będzie otwarte dla sprawiedliwych. Bogaty człowiek nawet po śmierci uważał, że Łazarz powinien mu służyć. Zamiast pomocy, o którą prosi, otrzymuje pouczenie, że wszystko jest w porządku, bo za życia na ziemi miał dobrze, a Łazarz źle. Po śmierci następuje wyrównanie: Łazarz ma dobrze, a bogacz cierpi. Jezus w tej przypowieści uczy, że to, gdzie będziemy po śmierci jest uzależnione od jakości (wiary) naszego życia na ziemi. Między niebem a piekłem jest przepaść, której nikt nie może pokonać, w jedną, ani w drugą stronę. Bogacz widząc swoją beznadziejną i nieodwracalną sytuację (wieczne potępienie), prosi Abrahama, by posłał Łazarza na ziemię do jego braci, by zmienili swoje życie i nie dostali się do miejsca męki (piekła). Uważał on, że magia- pojawienie się zmarłych wobec żywych- jest skuteczniejsze od prawdy objawionej zawartej w pismach Starego Testamentu. Jezus w tej przypowieści wzywa do okazywania miłosierdzia ubogim i potrzebującym, do obracania posiadanych dóbr na wsparcie potrzebujących i poucza, że dla niemiłosiernych i niewierzących na ziemi nie będzie miłosierdzia w życiu przyszłym. Królestwo Boże jest oparte na wierze w Jezusa, na prawdziwości i nieomyślności Bożego słowa i wypełnianiu nauki Chrystusa w codziennym życiu. Zbawia człowieka wiara potwierdzona wiernym naśladowaniem Jezusa. Po śmierci nie można już uwierzyć, usunąć grzechów ze swojego życia, dokonać żadnych decyzji. Można to uczynić tak długo, jak żyjemy- do ostatniej chwili naszego ziemskiego życia. Śmierć kończy definitywnie wszelkie nasze poczynania i decyzje. Nie będzie drugiej szansy na poprawienie życia. Po śmierci Bóg oddaje każdemu to, co sam sobie wysłużył na ziemi- życie na „łonie Abrahama”- niebo lub „pogrzebanie”- piekło. Dokonaj wyboru, póki jeszcze żyjesz!!!

Jak wykorzystuję dobra, które otrzymuję od Boga? Czy potrafię się nimi dzielić z innymi?